

Rigsdagstidende.

1861. Forhandlingerne paa Landstinget. № 6.

Trettende Session.

Ade Mode.

Fredagen den 11te October Kl. 6½ Aften.

(Fortsat.)

Simony (fortsat): Forsaavidt jeg havde ytret, at den Maade, hvorpaa Bevistet skulde tilveiebringes, var meget kostbar, har den høitærede Minister henviist til, at det ikke var nødvendigt, at den enkelte Eier optraadte, men at det samlede Bylag kunde optræde for at tilveiebringe det omhandlede Beviis og fordele Udgifterne. Jeg kan ikke nægte, at den samme Tanke foreskævede mig, men at jeg efter Udtrykkene i Begyndelsen af § 1 har troet, at dette ikke kunde tilstedes. Det hedder nemlig i § 1: „Enhver Eier eller Bruger af en til Stranden stødende Eiendom skal være berettiget til, under Sagttagelse af den nedenfor foreskrevne Fremgangsmaade, at forbyde o. s. v.“ Dette synes at tyde paa, at enhver Eier maatte optræde særskilt, men selv om man ved en lille Endring kunde hæve denne Uhydelighed, troer jeg ikke, at der vilde være meget bundet, i alt Fald ikke ved den Deel af Rysstrækningen, som jeg hender. Det vil ikke nytte at henvise Tisterne i Skovshoved og Taarbæl til at slaae sig sammen for at tilveiebringe dette Beviis, idetmindste ikke den Deel af Beboerne, der hvoe nærmest ved Stranden. De have neppe det daglige Brød, end sige at de kunne tilveiebringe de fornødne Midler til at skaffe saadant Beviis tilveie. Jeg erkjender, at naar der kun var Tale om en enkelt Forretning for en enkelt By, vilde der ikke være Betænkelighed for Amtet ved at

meddele Bylaget en saadan Begunstigelse, hvorved Udgifterne for Forretningen faldt paa det Offentlige. I saa Henseende erkjender jeg Vægten af hvad den høitærede Minister bemærkede; men en saadan Benyttelse af Loven vil kun da kunne finde Sted, naar Udtrykkene i Begyndelsen af Loven forandres.

Den høitærede Minister bemærkede dernæst, at naar det skulde bestemmes, at der ikke maatte graves i en vis Afstand fra Land, vilde Grændsen blive meget usikkert bestemt. Jeg maa naturligviis erkjende, at den Maade, hvorpaa Lovudkastet bestemmer Grændsen, er mere bestemt. Men jeg skal gjøre, opmærksom paa, at de Folk, der skulle tage et saadant Skjøn, i Reglen ikke feile ved at afgjøre, om de bestinde sig f. Ex. 70 eller 100 Favne fra Land. Det er deres Die saa vant til at bedømme, at de endog træffe det paa saa Mæn, og i Tvivlstilfælde bør de naturligviis holde sig de saa Mæn længere ude. Den ærede Minister sagde, at det var tvivlsomt at bestemme, hvor Grændsen mellem Søen og Landet var. Ja, det er sandt, at det er en af de fine Nuancer med Hensyn til Eiendomsretten, som det er vanskeligt at faae fastsat. Men jeg har tænkt mig, at den Autoritet, der skulde afgjøre Spørgsmaalet om, hvor langt fra Land der maatte fistes, maatte bestemme, hvor Søen maatte ansees at begynde, og at der paa Landjorden skulde nedrømmes Pæle, hvorfra Distancen skulde regnes. Disse Pæle skulde da være saa tydelige, at de kunde sees i den Afstand fra Søen, hvormed der var Spørgsmaal. Jeg troer at have saaledes impegaaet det Væsentlige af det, som den høitærede Minister har erindret imod mine Bemærkninger.